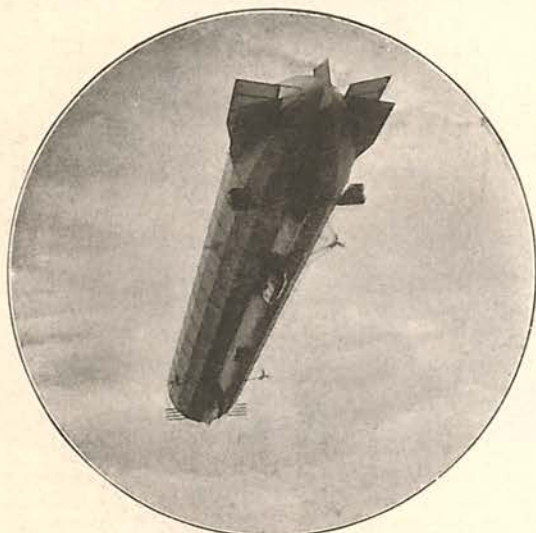

„Беше едно приятно утро, когато ний на 1 юли 1908 год. захем нашите мѣста въ въздушния корабъ, съ който трѣбваше да се впуснемъ на дългъ път. Пътешественици всичко бѣха 12 души. Командата за трѣгане прозвуча, въ 7 минути ний вече бѣхме въ движение къмъ Констанцъ,¹⁾ който ний слѣдъ 20 минути, при неописуемата радостъ на неговитѣ жители, прѣлѣтѣхме. Съ 60 км. въ часъ ний се движехме надъ весели градове и богати села, надъ чудно хубава природа! Скоро прѣдъ насъ се показаха крайбрѣжнитѣ планински вериги на р. Рейнъ, която намъ отдалечъ изглеждаше като една сива лента, прѣрѣзваща надълго цѣлата страна. Нѣмахме свободно врѣме за да се любуваме на всичката тази красота. Ний се впускаме бърже въ Рейнската долина, която започва да става все по-тѣсна и по-тѣсна. Пътътъ за нашия лѣтящъ корабъ става труденъ, той се движи между близко сключени планински вериги. Ний можехме, разбира се, да се издигнеме високо надъ тѣзи тѣсни долини, и тогава

Корабътъ на Цепелина при силно хвърчене въ небеснитѣ висини.

плетуването ни би било много по-лесно. Но нашата цѣль бѣше именно тази: да изпитаме какъ ще се движи нашиятъ корабъ тамъ, гдѣто винаги има по-силни въздушни течения.

„За малко врѣме, ний оставихме долината на Рейнъ, за да направиме единъ кръгъ около така нарѣчената Шлатенбергъ (планина). Тукъ изпитавме влиянието на вертикалнитѣ въздушни течения, които съ значителна сила искаха да ни издигнатъ на високо. Ала въпрѣки тѣзи въздушни сили, които искаха да ни се противопоставятъ, ний съ леснота можехме да се задържимъ на желаната намъ висина. Наближаваше гр. Шафхаузенъ. Ний виждаме, какъ съ нашето приближаване хората се раздвижватъ, започватъ да се събиратъ, и покривитѣ на къщитѣ печерняватъ отъ махащи съ ржцѣ челоуѣци. Кърпи се вѣятъ и между

моторниятъ шумъ на короба ни, до нашитѣ уши започватъ да долитватъ викоуе „ура“! Ний виждаме, че и хората долу подъ насъ чувствуватъ значението на бѣлѣжителното ни плетуване. Скоро друга картина изпѣква прѣдъ нашитѣ очи: движиме се върху извѣстниятъ Рейнски водопадъ, който ни поздравлява съ своя вѣченъ тѣтнежъ. Отъ 100 метра височина ний се радваме на този прѣлестенъ изгледъ.

„Но и други мисли се пораждатъ въ моята глава. Ний прѣминаваме Рейнскитъ водопадъ — една постоянна прѣчка за рѣчното паракодно плавателство — безъ всѣкакви мжнотии; твърдѣ много прѣпятствия на земната поврѣхностъ за съобщението прѣставатъ да съществуватъ за насъ: ний се движиме свободно! Още малко съпжтствувахме съ р. Рейнъ, за да се отправимъ слѣдъ това, покрай романтичнитъ Баденъ, къмъ Швейцария. Навсѣкждѣ хвърчимъ върху ликующа засѣлица. Швейцария ни праща празнични привѣти. Скоро планинитѣ ставатъ високи, ний трѣбва да се издигаме по-високо. Това ни се удава. И когато гледахме единъ тренъ да се провира прѣзъ дългитѣ тунели, намъ бѣ приятно, че и ний можехме да прѣминаваме тия колоси, макаръ и по другъ начинъ. Къмъ обѣдъ, прѣдъ очитѣ ни се явява синята поврѣхностъ на Цугското и Фирвалдщедското езера, прѣдъ насъ се издигатъ Пилатусъ и Риги, а задъ тѣхъ възхитенитѣ очи виждатъ сѣжнитѣ полета на Берискитѣ висини. Скоро ний сме надъ Люцернъ. Улицитѣ, кеятъ, корабитѣ — всичко е натѣпкано съ хора, които се движатъ като мравки. Тѣ викатъ, жестикулиратъ, поздравляватъ.

„Полека Цугското езеро остава задъ насъ. Цѣльта ни е Цюрихъ. За да го достигнемъ, ний трѣбва да се издигнемъ високо надъ извѣстниятъ Готароски тунелъ. Слѣдъ силна борба съ непостояннитѣ вѣтрове, това ни се удава. Въ 1 ч. 50 м. ний сме на една височина отъ 840 м., прѣхвърляме трудниятъ проходъ и прѣдъ насъ блѣсва Цюрихското езеро въ цѣлата си дължина. Чудесно разположенъ прѣдъ насъ е и най-значителниятъ швейцарски градъ Цюрихъ. Той е подъ нашитѣ нозѣ. Улицитѣ му, къщията — всичко е задръстено съ хора, които, издигатъ глави къмъ насъ.

„Къмъ 5^{1/2} ч. ний съзираме наново Боденското езеро. Ясно блѣстяха въ вечерното слънце роднитѣ мѣста на нашия вѣренъ корабъ. И прѣди да се приберемъ, ний можахме да се наслаждаваме на още една природна хубостъ: захождането на слънцето надъ Боденското езеро. Като една огнено-червена топка, слънцето висѣше върху обаярената водна поврѣхностъ, а ний нахлѣтвахме направо въ сѣщо така червеникавата въздушна мжгловостъ. Това бѣ неописуемо величествена картина! Въ вечерната тъмнина заспиваше брѣгътъ, като ясни звѣзди блѣстяха крайбрѣжнитѣ свѣтлинни. Въ едно 12 часово плетшествие ний прѣхвъркнахме върху градове и планини, прѣзъ границитѣ на различни държави, винаги господари на нашия въздушенъ корабъ, винаги май-

¹⁾ Германски градъ — на Боденското езеро.